

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ความรู้ เปรียบดังแสงเทียนที่นำทางชีวิต เครือข่าย เรืองธรรม โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี งานบริหารศัลยศาสตร์

กันยายน 2564

“ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน 2564 พนักงานประจำโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ศาสดาฯ ต้องไปช่วย สมาชิกของหอพักหน่อยนะ เพราะว่าจรรยาวัจน์ ไม่ต่อสัญญา พี่ๆน้องๆ ทำงานกันไม่ทัน เพราะว่ามีนักศึกษาพยาบาลปี 3 จะมาพักช่วงฝึกปฏิบัติทางคลินิกที่โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ศาสดาฯ” เสียงของรักษากรทรวงหน้างานบริหารศัลยศาสตร์ แจ้งในที่ประชุม

“ต้องอยู่เวรนอกเวลาราชการด้วยมัย เพราะว่าฉันเองไม่ได้ทำงานที่หอพักมาเป็นเวลานานมาก เคยไปช่วยงานหอพักตั้งแต่ปี 2546 ตอนนั้นผ่านมาเกือบ 20 ปี เกรงว่าจะทำไม่ถูกต้อง และยังมีงานของหอพักอีกหลาย ๆ อย่างก็กลัวว่าจะทำไม่ได้ เช่น กระบวนการส่งนักศึกษาไปรับการตรวจรักษา ซึ่งต้องตามรถพยาบาลมารับที่หอพัก เวลาเกิดเหตุฉุกเฉินเช่น ลิฟต์ค้าง ไฟฟ้าดับ ท่อน้ำประปาแตก” ฉันสอบถามไปในที่ประชุม

“ช่วยงานเฉพาะเวรเช้ากะ เวรกลางคืนพนักงานประจำจะปฏิบัติงานกันเองคะ” เสียงของรักษากรทรวงหน้างานบริหารศัลยศาสตร์ แจ้งมาและเมื่อถึงวันที่ฉันต้องไปช่วยทำงานที่หอพัก “สวัสดีคะ พี่ทิพย์ ดีใจจังที่พี่ทิพย์มาช่วยงานหอพัก” น้อง ๆ สมาชิกของหอพัก ส่งยิ้มมาให้พร้อมทักทายด้วยอาการแสดงว่าดีใจที่ฉันมาช่วยงาน “ ที่ไม่ได้ทำงานหอพักมานานแล้ว จะให้พี่ช่วยอะไรบอกพี่ได้เลยนะ” ฉันบอกกับน้อง ๆ สมาชิกของหอพัก งานหอพักกับงานของโรงเรียนพยาบาลฯ ไม่แตกต่างกันคะ หลังจากนั้นเราช่วยเหลือกัน จากความรู้สึกลึกซึ้งในช่วงแรก ตอนนั้นกลายเป็นความรู้สึกสบาย ๆ เพราะได้เรียนรู้ลำดับการทำงานอย่างเป็นระบบ

มกราคม 2565

เริ่มปีใหม่ เริ่มนโยบายใหม่ สืบเนื่องจากการแพร่ระบาดของเชื้อโควิด 19 อย่างต่อเนื่อง จำนวนผู้ป่วยและผู้สัมผัสผู้ป่วยมีจำนวนมากขึ้น รวมถึงบุคลากรและนักศึกษาของโรงเรียนพยาบาล ทางหอพักจะเริ่มเปิดพื้นที่ให้ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงจากการสัมผัสผู้ป่วยโควิดมากักตัวที่ชั้น 7 ฉันได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ช่วยดูแลและอำนวยความสะดวกในการส่งอาหารให้ทั้ง 3 มื้อ คือ เช้า กลางวัน และเย็น รวมทั้งทำความสะอาดพื้นที่ส่วนกลางทุก 2 ชั่วโมง

วันอาทิตย์ที่ 30 มกราคม 2565

วันนี้มีรถพยาบาลมารับนักศึกษาในกลุ่มเสี่ยงที่ต้องกักตัวและมีผลตรวจ RT PCR ว่าติดเชื้อ วันนี้เป็นวันหยุดราชการ ฉันรู้สึกตื่นเต้นกึ่งกังวลใจเพราะเป็นครั้งแรก แต่เนื่องจากเคยได้รับความรู้ในการช่วยดูแลกลุ่มเสี่ยง เราช่วยกันสวมชุดอวกาศ PPE สวมหมวก สวมถุงมือ “พี่ทิพย์ช่วยผูกชุดที่ด้านหลังให้หนูหน่อยนะคะ” เสียงของน้องเอ (พนักงานทำความสะอาดของหอพัก) เตียวหนูจะขึ้นไปรับนักศึกษาที่ห้องพักชั้น 7 พี่ทิพย์อยู่ด้านล่างคอยแจ้งกับนักศึกษาคณะอื่น ๆ ว่าอย่าเพิ่งเดินผ่านบริเวณทางเข้า-ออก นะคะ ตอนนั้นยอมรับว่าฉันกลัวมาก กลัวจะติดเชื้อเพราะว่าไม่เคยมีประสบการณ์เจอกับคนที่ติดเชื้อโควิด-19 ที่ไม่ไขในข่าวที่เจอในโทรทัศน์ แต่ก็อุ่นใจที่น้องเอ เป็นคนที่เคยเจอกับเหตุการณ์จริงมาแล้ว หลังจากนักศึกษาที่ติดเชื้อคนดังกล่าวขึ้นรถพยาบาลไปแล้ว เราช่วยกันทำความสะอาดพื้นที่ส่วนกลางอีกครั้ง “พรุ่งนี้เราจะไปแจ้งกองงานสาธารณสุข เทศบาลตำบลศัลยศาสตร์ อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม ให้เขามาพ่นยาฆ่าเชื้อให้” เสียงของเอบอกฉัน

วันรุ่งขึ้น หลังจากกองงานสาธารณสุข เทศบาลตำบลศัลยศาสตร์ อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม มาพ่นยาฆ่าเชื้อให้ ฉันและน้องเอก็มาช่วยกันทำความสะอาดห้องพัก เช็ดบริเวณโต๊ะเขียนหนังสือ ตู้ใส่เสื้อผ้า ด้วยแอลกอฮอล์ 70% ล้างห้องน้ำด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อ หลังจากนั้นอีก 10 วัน นักศึกษาคณะดังกล่าวก็กลับมาพักอาศัยในหอพักได้ตามปกติ

4 เมษายน 2565

“ดีดๆๆๆ” เสียงไลน์จากลูกชายส่งมา ฉันเปิดออกดู “แม่ครับฟิล์มตรวจ ATK แล้วขึ้นสองขีด” ฉันตกใจคิดไม่ถึงว่าโรคโควิดนี้จะมาเกิดขึ้นกับคนในครอบครัว “แม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ฟิล์มติดต่อกับหัวหน้างานแล้ว หัวหน้าเขาให้ฟิล์มไปพักรักษาตัวที่ Hospital ฟิล์มจะขับรถไปเอง ถึง Hospital ฟิล์มจะโทรหาแม่ครับ” “ดูแลตัวเองนะครับ ต้องการอะไรเพิ่มเติมโทรหรือไลน์มาบอกแม่ได้เลยนะครับ โรคนี้ไม่น่ากลัวแล้ว อีกไม่เกิน 10 วัน ฟิล์มก็กลับบ้านมาแล้ว” ฉันบอกบุตรชายไปพร้อมกับรับแจ้งหัวหน้างาน ทำให้น้องและสามีไปตรวจที่โรงพยาบาลรามาธิบดี ผลตรวจออกมาว่าไม่ติดเชื้อ แต่ให้น้องและสามีกักตัวที่บ้าน 10 วัน หลังจากทีบุตรชายไปรักษาตัว ฉันได้นึกความรู้ที่ได้ตอนที่ไปช่วยงานหอพัก คือ การทำความสะอาดหลังจากที่มีคนติดโรคระบาด (COVID-19) โดยการเช็ดด้วยแอลกอฮอล์ 70% ล้างห้องน้ำชักโครก ถูพื้น ด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อ ฉันรู้สึกได้ว่าวันนี้ไม่มีความตื่นเต้น ไม่รู้สึกกังวลที่ต้องสัมผัสกับคนติดโรคระบาด (COVID-19) ความกลัวว่าจะทำอะไรไม่ถูกหายไปหมดสิ้น น่าจะเป็นเพราะว่าฉันมีประสบการณ์ตรง ที่เคยเจอกับสถานการณ์จริง

วันนี้บุตรชายของฉันหายป่วย กลับมาอยู่บ้าน “ปกติแม่เป็นคนขี้กลัว แม่เคยกลัวโรคระบาดนี้มาก วันที่ฟิล์มไลน์บอกแม่ว่า ฟิล์มติดโรคที่ไม่เสี่ยงของแม่ไม่ตื่นเต้นเลย” เสียงของบุตรชายถามฉัน “แม่เคยไปช่วยงานที่หอพักแล้วเจอสถานการณ์จริงที่นักศึกษาของหอพักติดโรคระบาด (COVID-19) รู้กระบวนการขั้นตอนต่าง ๆ แม่ก็เลยไม่ตื่นเต้น” ฉันตอบบุตรชายของฉันไป

เมื่อได้มาคิดทบทวนดู ต้องขอบคุณสมาชิกของหอพัก ขอขอบคุณผู้ติดต่อที่เปิดโอกาสให้ฉันได้มีประสบการณ์จริง ถึงแม้ว่าครั้งแรกฉันจะตื่นเต้นมาก พอผ่านสถานการณ์นั้นมาแล้ว ความรู้สึกตื่นเต้นกลับกลายเป็นความมั่นใจ ขอขอบคุณทุกเหตุปัจจัยที่ได้ทำให้ได้รับประสบการณ์ที่ดี ที่ทำให้ฉันเข้มแข็ง และพร้อมเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในอนาคตได้อย่างมั่นใจ